

הלכות סוטה

יש בכללן שלוש מצוות אחת מצות עשה, ושתיים מצוות לא תעשה; וזה הוא פרטן: (א) לעשות לסוטה כתורת הקנאות הסדורה בתורה; (ב) שלא לתן שמן על קרבנה; (ג) שלא לתן עליו לבונה. ובאור מצוות אלו בפרקים אלו.

הלכות סוטה פרק א

א. קנוי האמור בתורה "וקנא את-אשתו" (במדבר ה, יד; במדבר ה, ל) הוא שיאמר לה בפני עדים, אל תסתרי עם פלוני: אפלו היה אביה, או אחיה, או גוי, או עבד, או שחוף והוא האיש שאינו מתקשה ואינו מוליד.

ב. הסתירה האמורה בתורה "ונסתרה" (במדבר ה, יג) היא שתסתיר עם אותו האיש שאמר לה אל תסתרי עמו, בפני שני עדים. אם שחת עמו כדי טמאה, שהוא כדי לצלות ביצה ולגמעה הרי זו אסורה על בעלה, עד שתשתה מי המרים ויבדק הדבר; ובזמן שאין שם מי סוטה תאסר עליו לעולם, ותצא בלא כתבה.

ג. קנא לה עם שנים כאחד ואמר לה, אל תסתרי עם פלוני ופלוני, ונסתרה עם שניהן כאחד, ושחת כדי טמאה אפלו הן שני אחיה, או אביה ואחיה הרי זו אסורה עד שתשתה.

ד. אמר לה בפני שנים, אל תדברי עם פלוני אין זה קנוי; ואף על פי שנסתרה עמו בעדים, ושחת כדי טמאה לא נאסרה עליו, ואינה שותה בקנוי זה. וכן אם אמר לה, אל תסתרי עמו, וראוה מדברת עמו אין זו סתירה, ולא נאסרה ולא שותה; וכן אם לא קדם קנוי, ובאו שנים והעידו שנסתרה עם זה, ושחת כדי טמאה לא נאסרה על בעלה, ואינה שותה.

ה. אמר לה, אל תסתרי עם פלוני, והיה קטן פחות מכן תשע שנים ויום אחד, או שאמר לה, אל תסתרי עם בהמה זו אין זה קנוי: שנאמר "ושכב איש אתה" (במדבר ה, יג) פרט לקטן ולבהמה, שאינן אוסרין אותה עליו.

ו. בעל שמחל על קנויו קדם שתסתור קנויו מחול, וכאלו לא קנא לה; אבל אחר שתסתור, אינו יכול למחל. גרשה, הרי זה כמי שמחל; ואם החזירה, צריך לקנות קנוי אחר.

ז. קנא לה בפני שנים, וראה אותה שנסתרה עם זה שקנא לה עליו, ושחת כדי טמאה הרי זו אסורה עליו, ויוציא ויתן כתבה: שאינו יכול להשקותה, על פי עצמו. וכן אם שמע העם מרננין אחריה אחר הקנוי, עד ששמע מהנשים הטוות לאור הלכנה נושאות ונותנות בה, שזנת עם האיש שקנא לה עליו הרי זה אסור לו לקימה, ויוציא ויתן כתבה.

ח. בא עד אחד והעיד לו שנסתרה עמו אחר קנוי, ושחת כדי טמאה אם הוא נאמן לו ודעתו סומכת עליו, יוציא ויתן כתבה; ואם לאו, הרי אשתו מתרת לו.

ט. ואלו שבית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה, או נשתטה, או שהיה במדינה אחרת, או שהיה חבוש בבית האסורין: לא להשקותה, אלא לפסלה מכתבתה.

י. פיצד: שָׁמְעוּ בֵּית דִּין שֶׁהָעַם מְרַנְנִין אַחֲרֶיהָ קוֹרְאִין לָהּ וְאוֹמְרִין לָהּ, אֵל תִּסְתָּרִי עִם פְּלוֹנִי. בָּאוּ עֲדִים אַחֵר כִּף שִׁנְסִתָּרָה עִמּוֹ, וְשָׁהָת כְּדֵי טַמְאָה בֵּית דִּין אוֹסְרִין אוֹתָהּ עַל בַּעֲלָהּ לְעוֹלָם, וְקוֹרְעִין כְּתָבָתָהּ; וְכַשִּׁיבּוֹא בַּעֲלָהּ, אוֹ יִבְרִיא, אוֹ יֵצֵא מִבֵּית הָאֲסוּרִין נוֹתֵן לָהּ גֹּט; וְאֵינוֹ יָכוֹל לְהַשְׁקוּתָהּ, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא קָנָא לָהּ.

יא. שְׁתֵּת מִי הַמָּרִים, וְנִקְתָּה מֵהֶן, וְחָזַר וְקָנָא לָהּ מֵהָאִישׁ שֶׁהִשְׁקָה עַל יָדוֹ, וְנִסְתָּרָה עִמּוֹ אֵינוֹ מַשְׁקָה אוֹתָהּ עַל יָדוֹ, פַּעַם שְׁנִיָּה; אֲלֹא תֵאָסֵר עָלָיו לְעוֹלָם, וְתֵצֵא בְּלֹא כְּתָבָהּ. אָבֵל אִם קָנָא לָהּ עִם אַחֵר, וְנִסְתָּרָה עִם הָאֲחֵר בַּעֲדִים מַשְׁקָה אוֹתָהּ פַּעַם שְׁנִיָּה, וְאֶפְלוּ כַּמָּה פַּעַמִּים: וְהוּא שִׁישְׁקָה כָּל פַּעַם, בְּגִלְלֵי אִישׁ אַחֵר.

יב. הִשְׁקָה אוֹתָהּ, וְגִרְשָׁהּ, וְנִשְׁאֵת לְאַחֵר, וְקָנָא לָהּ עִם הָאִישׁ שֶׁהִשְׁקָה אוֹתָהּ הַבַּעַל הָרִאשׁוֹן בְּגִלְלוֹ, וְנִסְתָּרָה עִמּוֹ בַּעֲדִים הָרִי הַבַּעַל הַשְּׁנִי מַשְׁקָה אוֹתָהּ עַל יָדוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בַּעַל שְׁנִי; וְאֶפְלוּ מֵאָה וְנִשְׁאֵת לְזֶה אַחֵר זֶה, מַשְׁקִין אוֹתָהּ עַל יְדֵי אִישׁ אֶחָד, וְאֵין אוֹמְרִין וְדָאִי שֶׁהִחֲזִיקָה לְזֶה וְטַמְאָהּ, עַד שִׁיְהִיָּה שֵׁם עַד.

יג. הָאִשָּׁה שֶׁקָּנָא לָהּ בַּעֲלָהּ, וְנִסְתָּרָה אַחֵר הִקְנוּי עִמּוֹ בַּעֲדִים, וְהָרִי הִיא עוֹמֶדֶת לְשִׁתּוֹת, וְבָא עַד אֶחָד וְהָעִיד עָלֶיהָ שֶׁנִּבְעָלָהּ בְּפָנָיו עִם זֶה שֶׁקָּנָא לָהּ עִמּוֹ הָרִי זֶה אֲסוּרָה עַל בַּעֲלָהּ לְעוֹלָם; וְאֵינָהּ שׁוֹתָהּ, וְיוֹצֵאָה בְּלֹא כְּתָבָהּ: וְאֶפְלוּ הִיא עַד טַמְאָה זֶה אֶחָד מֵעַדֵי הַסְתִּירָהּ, שֶׁנֶּאֱמַר "וְעַד אֵין בָּהּ" (במדבר ה, יג), וְהָרִי עַד.

יד. אֶפְלוּ אִשָּׁה, וְעַבְדָּהּ, וְשִׁפְחָהּ, וּפְסוּל לְעִדּוֹת בַּעֲבָרָה מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים, וְאֶפְלוּ קְרוֹב נֶאֱמָן לְעִדּוֹת סוּטָה לְהָעִיד עָלֶיהָ שְׁזִנְתָה, וְתֵאָסֵר עַל בַּעֲלָהּ לְעוֹלָם, וְאֵינָהּ שׁוֹתָהּ, וְתֵצֵא בְּלֹא כְּתָבָהּ: הוֹאִיל וְקָדַם הִקְנוּי וְהַסְתִּירָה בַּעֲדִים כְּשָׂרִים, וְהַתּוֹרָה הָאֲמִינָה עַד אֶחָד בְּטַמְאָה הָרִי כָּלֵן כְּשָׂרִין לְעִדּוֹת טַמְאָה.

טו. אִף חֲמֵשׁ הַנָּשִׁים שֶׁשׁוֹנְאוֹת זֶה אֶת זֶה, מְעִידוֹת זֶה עַל זֶה שֶׁנִּטְמָאֲתָה, וְנֶאֱמַנְתָּ עָלֶיהָ לְאֲסָרָהּ עַל בַּעֲלָהּ, וְשֶׁלֹּא לְהַשְׁקוּתָהּ; אָבֵל לֹא לְפִסְלָהּ מִכְּתָבָתָהּ, אֲלֹא נוֹטֶלֶת כְּתָבָתָהּ וְיוֹצֵאָהּ.

טז. בָּא עַד אֶחָד כָּשֵׁר וְאָמַר נְטִמָּאֲתָה, הָרִי זֶה אֵינָהּ שׁוֹתָהּ כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ; בָּא אַחֵר וְהִכְחִישׁוּ וְאָמַר לֹא נְטִמָּאֲתָה, אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ: שְׁעַד אֶחָד בְּטַמְאָת סוּטָה כְּשָׁנִים; וְאֵין דְּבָרֵינוּ שֶׁלֹּא אַחֲרוֹן דּוֹחִין דְּבָרֵי הָרִאשׁוֹן, שֶׁהוּא כְּשָׁנִים. בָּאוּ שְׁנֵיהֶן כְּאֶחָד, זֶה אוֹמֵר נְטִמָּאֲתָה, וְזֶה אוֹמֵר לֹא נְטִמָּאֲתָה, אוֹ שֶׁאָמַר אֶחָד נְטִמָּאֲתָה, וְבָאוּ שְׁנֵים אַחֲרָיו וְאָמְרוּ לֹא נְטִמָּאֲתָה הָרִי זֶה שׁוֹתָהּ.

יז. בָּא עַד אֶחָד כָּשֵׁר, וְנָשִׁים רַבּוֹת, אוֹ פְּסוּלִין רַבִּים, כְּאֶחָד הָעֵד אוֹמֵר נְטִמָּאֲתָה, וְהַנָּשִׁים וְהַפְּסוּלִין אוֹמְרִין לֹא נְטִמָּאֲתָה הָרִי זֶה שׁוֹתָהּ: שְׁעַד אֶחָד וּפְסוּלִין רַבִּים, כְּמַחֲצָה עַל מַחֲצָה הֵם.

יח. הָיוּ כָּלֵן פְּסוּלִין, הוֹלְכִין אַחֵר הָרִב. פִּיצַד: שְׁתֵּי נָשִׁים אוֹמְרוֹת נְטִמָּאֲתָה, וְשְׁלוֹשׁ אוֹמְרוֹת לֹא נְטִמָּאֲתָה הָרִי זֶה שׁוֹתָהּ; שְׁלוֹשׁ אוֹמְרוֹת לֹא נְטִמָּאֲתָה, וְאַרְבַּע אוֹמְרוֹת נְטִמָּאֲתָה הָרִי זֶה אֵינָהּ שׁוֹתָהּ. הָיוּ מַחֲצָה לְמַחֲצָה, הָרִי זֶה שׁוֹתָהּ.

יט. כָּל סוּטָה שֶׁאֵינָהּ שׁוֹתָהּ, מִפְּנֵי עַדֵי טַמְאָה הָרִי זֶה אֲסוּרָה עַל

בַּעֲלָהּ לְעוֹלָם, וְתֵצֵא בְּלֹא כְּתָבָהּ: שֶׁהָרִי נֶאֱסָרָה בְּקִנּוּי וּסְתִירָה, וְהַשְׁתִּיָּה שֶׁתִּתִּירָה נִמְנָעָה שֶׁהָרִי יֵשׁ בָּהּ עֵד, כְּמוֹ שֶׁבֹאֲרָנוּ.

הַלְבוֹת סוּמָה פֶּרֶק ב

א. אִשָּׁה שֶׁקָּנָא לָהּ בַּעֲלָהּ, וְנִסְתָּרָה אֵין כּוֹפִין אוֹתָהּ לְשִׁתּוֹת: אֲלֹא אִם רָצָת, וְאָמְרָה הֵין נְטִמְאָתִי תֵצֵא בְּלֹא כְּתָבָהּ, וְנֶאֱסָרָה עַל בַּעֲלָהּ לְעוֹלָם; וְאִינָה שׁוֹתָה. וְכֵן אִם אָמְרָה אֵינִי טְמֵאָה, וְאֵינִי שׁוֹתָה אֵין כּוֹפִין אוֹתָהּ לְשִׁתּוֹת, וְתֵצֵא בְּלֹא כְּתָבָהּ. וְכֵן אִם אָמַר בַּעֲלָהּ אֵינִי רוֹצֶה לְהַשְׁקוֹתָהּ, אוֹ שֶׁבַּעֲלָהּ בַּעֲלָהּ אַחֵר שֶׁנִּסְתָּרָה הָרִי זֶה אִינָה שׁוֹתָה, וְנוֹטְלָת כְּתָבָתָהּ וְיוֹצֵאָה; וְהִיא אֲסוּרָה עָלָיו לְעוֹלָם.

ב. וְאִלוּ הֵן הַנָּשִׁים שֶׁאֵינָן רְאוּיּוֹת לְשִׁתּוֹת, אֵף עַל פִּי שֶׁהִיא רוֹצֶה לְשִׁתּוֹת, וּבַעֲלָהּ רוֹצֶה לְהַשְׁקוֹתָהּ, אֲלֹא יוֹצֵאוֹת בְּלֹא כְּתָבָהּ, מִשִּׁיבּוֹאוֹ עַדִּי סְתִירָה אַחֵר עַדִּי קִנּוּי, וְיֶאֱסָרוּ עַל בַּעֲלִיָּהּ לְעוֹלָם; וְחִמְשׁ עֶשְׂרֵה נָשִׁים הֵן, וְאִלוּ הֵן: אֲרוּסָה, וְשׁוֹמֶרֶת יָכֶם, וְקִטְנָה אִשֶּׁת הַגָּדוֹל, וְגִדּוּלָה אִשֶּׁת הַקָּטָן, וְאִשֶּׁת אֲנִדְרָגִינוֹס, וְאִשֶּׁת הַסּוּמָה, אוֹ הַחֲגֵר, אוֹ הָאֵלֶם, אוֹ מִי שֶׁאֵינוֹ שׁוֹמֵעַ, אוֹ שֶׁהוּא כְּרוֹת יָד, וְכֵן הַחֲגֵרֶת, וְהָאֵלְמָת, וְהַסּוּמָה, וְכָרוֹת כַּף, וְשֶׁאִינָה שׁוֹמֵעַת כָּל אַחַת מֵאלוּ, אִינָה רְאוּיָה לְשִׁתּוֹת.

ג. וּמִנֵּין שֶׁאֵינָן רְאוּיּוֹת לְשִׁתּוֹת: שֶׁנֶּאֱמַר "אֲשֶׁר תִּשְׁטָה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה" (במדבר ה, כט) "תַּחַת אִישָׁה", פָּרֹט לְאֲרוּסָה וְשׁוֹמֶרֶת יָכֶם שֶׁאִינָה תַּחַת אִישָׁה; "אִשָּׁה", פָּרֹט לְקִטְנָה; "אִישָׁה", פָּרֹט לְאִשֶּׁת קָטָן וְאִשֶּׁת אֲנִדְרָגִינוֹס שֶׁאֵינוֹ אִישׁ; "וְנִעְלָם מֵעֵינַי אִישָׁה" (במדבר ה, יג), פָּרֹט לְאִשֶּׁת סוּמָה; "וְהָעֶמִיד הִכְהִין אֶת־הָאִשָּׁה" (במדבר ה, יח), פָּרֹט לְחֲגֵרֶת; "וְנָתַן עַל־כַּפִּיהָ" (שם), פָּרֹט לְמִי שֶׁאֵין לָהּ כַּף, אוֹ שֶׁהִיתָה עֶקוּמָה, אוֹ יִבְשָׁה שֶׁאִינָה יְכוּלָה לְקַח בָּהּ, וְאֶפְלוּ כַּפָּה אַחַת שֶׁנֶּאֱמַר "כַּפִּיהָ"; "וְאָמְרָה הָאִשָּׁה" (במדבר ה, כב), פָּרֹט לְאֵלְמָת; "וְאָמַר אֶל־הָאִשָּׁה" (במדבר ה, יט), פָּרֹט לְמִי שֶׁאִינָה שׁוֹמֵעַת. וְהָרִי הוּא אוֹמֵר "אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה" (במדבר ה, כט), עַד שֶׁתִּהְיֶה הִיא שְׁלֵמָה כְּמוֹהוּ וְהוּא שָׁלֵם כְּמוֹתָהּ: הֵא לְמִדָּת, שֶׁכָּל דָּבָר שֶׁמַּעֲכָב אוֹתָהּ מִלְּשִׁתּוֹת, מַעֲכָב אֶת בַּעֲלָהּ מִלְּהַשְׁקוֹתָהּ; וְכָל הַמַּעֲכָב אֶת הַבַּעַל מִלְּהַשְׁקוֹתָהּ, מוּם כְּמוֹהוּ מַעֲכָב אוֹתָהּ מִלְּשִׁתּוֹת.

ד. קִטְנָה שֶׁהִשְׁיָאָה אֲבִיהָ אִם זָנָת בְּרִצּוֹנָהּ, נֶאֱסָרָה עַל בַּעֲלָהּ; לְפִיכָךְ מִקְנִין לָהּ לֹא לְהַשְׁקוֹתָהּ, אֲלֹא לְפִסְלָהּ מִכְּתָבָתָהּ כְּמוֹ שֶׁאֲמָרָנוּ. אֲבָל קִטְנָה בֶּת מֵאוֹן אֵין מִקְנִין לָהּ, שֶׁאֵין לָהּ רִצּוֹן לְהֶאֱסֹר עַל בַּעֲלָהּ; וְאֶפְלוּ הִיא כּוֹהֵן, לֹא נֶאֱסָרָה עָלָיו.

ה. קָנָא לְאֲרוּסָתוֹ אוֹ לְזִקּוּקָתוֹ, וְנִסְתָּרָה אַחֵר שֶׁנִּשְׁאַָה הָרִי זֶה שׁוֹתָה, כְּשֶׁאֵר כָּל הַנָּשִׁים. נִשְׁוָאָה שֶׁקָּנָא לָהּ, וְנִסְתָּרָה קֹדֶם שִׁיבַעֲלָהּ אוֹתָהּ בַּעֲלָהּ אִינָה שׁוֹתָה, וְיוֹצֵאָה בְּלֹא כְּתָבָהּ, וְאֲסוּרָה עָלָיו לְעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר "וַיִּתֵּן אִישׁ בֶּךָ אֶת־שִׁכְבָּתוֹ, מִבְּלַעַדִּי אִישׁךָ" (במדבר ה, כ), שֶׁקֹּדֶמָה שִׁכִּיבַת הַבַּעַל לְשִׁכִּיבַת הַבּוֹעֵל.

ו. הַגִּיּוֹרֶת, וְהַמִּשְׁחָרְרֶת, וְאִשֶּׁת הַגֵּר, וְאִשֶּׁת עֶבֶד מִשְׁחָרֵר, וּמִמְזֵרֶת, וְאִשֶּׁת מִמְזֵר, וְאִשֶּׁת הַסָּרִיס בֵּין סָרִיס חֲמָה בֵּין סָרִיס אָדָם הַמִּתְרוֹת לְבַעֲלִיָּהּ הָרִי הֵן כָּכָל הַנָּשִׁים וְשׁוֹתוֹת. מַעֲבָרֶת

וּמִנִּיקָה מְקַנָּא לָהּ וּמִשְׁקָה אוֹתָהּ, כְּמוֹת שְׁהִיא. אִשָּׁה הָעוֹמֶדֶת לְשִׁתּוֹת, וּמֵת בַּעֲלָהּ קֹדֶם שֶׁתִּשְׁתֶּה אֵינָה שׁוֹתָה, וְלֹא נוֹטֶלֶת כְּתֵבָה.

ז. כָּל אִישׁ שֶׁבָּא בִּיאָה אֲסוּרָה, מִיָּמִיו אַחֵר שֶׁהִגְדִּיל אֵין הַמַּיִם הַמְּאָרְרִים בּוֹדְקִין אֶת אִשְׁתּוֹ; אִפְלוּ בָּא עַל אֲרוּסָתוֹ בְּבֵית חָמִיו, שֶׁאֲסוּרָה מִדְּבָרֵי סוּפְרִים אֵין הַמַּיִם בּוֹדְקִין אֶת אִשְׁתּוֹ: שֶׁנֶּאֱמַר "וְנִיקָה הָאִישׁ, מֵעוֹן; וְהָאִשָּׁה הִיא, תִּשָּׂא אֶת-עוֹנָהּ" (במדבר ה, לא) בְּזֶמֶן שֶׁהָאִישׁ מִנְקָה מֵעוֹן, הָאִשָּׁה נוֹשָׂא אֶת עוֹנָהּ.

ח. לְפִיכָךְ אִם הִיְתָה אִשְׁתּוֹ אֲסוּרָה עָלָיו מִחֻבֵּי לְאוּיָן אוּ מִחֻבֵּי עֲשָׂה, אִפְלוּ שְׁנִיָּה, וְקַנָּא לָהּ, וְנִסְתְּרָה אֵינָה שׁוֹתָה, אֲלֹא תֵצֵא בְּלֹא כְּתֵבָה, וְתִהְיֶה אֲסוּרָה עָלָיו, אִף מִשֵּׁם זֶה. עֶבֶר וְנִשְׂא מִעֲבֶרֶת חֲבֵרוֹ, וּמִנִּיקַת חֲבֵרוֹ הָרִי זֶה שׁוֹתָה, שְׂאִין כָּאֵן עֲבֶרָה.

ט. מִי שְׂאִין לוֹ אִשָּׁה הָרְאוּיָה לְוֹלֵד וְלֹא בָנִים, וְנִשְׂא עֲקָרָה אוּ זְקֵנָה אוּ אֵילוּנִית אֵינָה שׁוֹתָה, וְלֹא נוֹטֶלֶת כְּתֵבָה; הָיָה לוֹ בָנִים, אוּ אִשָּׁה אַחֶרֶת רְאוּיָה לְוֹלֵד הָרִי זֶה מִשְׁקָה אוֹתָהּ, אִף עַל פִּי שְׁהִיא זְקֵנָה אוּ עֲקָרָה אוּ אֵילוּנִית וְאֵינָה רְאוּיָה לְוֹלֵד: שְׁלֹא נֶאֱמַר בַּתּוֹרָה "וְנִזְרְעָה זֶרַע" (במדבר ה, כח) אֲלֹא בְּרְאוּיָה לְוֹלֵד, שְׂאִם הִיְתָה יוֹלֶדֶת בְּצַעַר, תֵּלֵד בְּרוּחַ; הִיְתָה דִרְכָּה לִילֵד נִקְבוֹת, תֵּלֵד זְכָרִים.

י. הָיָה לוֹ אִשָּׁה וּבָנִים, וּמֵתוּ בֵּין קְנוּי לְסִתְיָרָה כִּכֵּר נִרְאִית לְשִׁתּוֹת, וּמִשְׁקָה אוֹתָהּ. לֹא הָיָה לוֹ בָנִים, וְלֹא אִשָּׁה הָרְאוּיָה לְוֹלֵד, אֲלֹא זֶה הָאֵילוּנִית וְכִיּוֹצֵא בָּהּ, וְנִלְדָה לוֹ בֵּן מִגְרוּשָׁתוֹ בֵּין קְנוּי לְסִתְיָרָה כִּכֵּר נִדְחִית הָאֵילוּנִית מִלְשִׁתּוֹת.

יא. כָּל אִשָּׁה שֶׁהִיָּה לָהּ קְנוּי וְסִתְיָרָה, וְלֹא שָׁתַת מִי הַמַּרִּים בֵּין שְׁלֹא רָצָה בַּעֲלָהּ לְהִשְׁקוּתָהּ, בֵּין שְׁלֹא רָצָה הִיא לְשִׁתּוֹת, בֵּין שֶׁבָּא לָהּ עַד טִמְאַהּ, אוּ הוֹדָתָה, אוּ שֶׁהִיְתָה מֵאֵלּוּ הַנָּשִׁים שְׂאִינָן רְאוּיוֹת לְשִׁתּוֹת, אוּ שֶׁקִּנְאוּ לָהּ בֵּית דִּין הוֹאִיל וְנֶאֱסְרָה עַל בַּעֲלָהּ מִכָּל מְקוֹם, הָרִי הִיא אֲסוּרָה עַל זֶה שֶׁנִּתְיַחֲדָה עִמּוֹ לְעוֹלָם, כְּדֶרֶךְ שֶׁהִיא אֲסוּרָה עַל בַּעֲלָהּ. וְאִם עֶבֶר וְנִשְׂאָה מוֹצִיאִין אוֹתָהּ מִתַּחְתּוֹ בָּגֵט, אִפְלוּ הָיָה לָהּ מִמֶּנּוּ בָנִים: מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמִדּוֹ כִּשֵּׁם שֶׁטִּמְאַה לְבַעַל, כִּךְ טִמְאַה לְבוֹעַל.

יב. אֲבָל אִם לֹא קֹדֶם קְנוּי, וּבָאוּ עָלֶיהָ עֲדִים שֶׁנִּסְתְּרָה עִם זֶה, וְרָאוּ דְבַר מְכַעֵר, כְּגוֹן שֶׁנִּכְנְסוּ אַחֲרָיו וּמִצְאוּהָ חוֹגֶרֶת חֲגוּרָה אוּ מִצְאוּ רַק לְמַעֲלָה מִן הַפִּילָה וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה אִם הוֹצִיאָה בַּעֲלָהּ בְּדֶבֶר מְכַעֵר זֶה הָרִי זֶה לֹא תִנְשָׂא לְנִטְעָן, אֲלֹא אֲסוּרָה עָלָיו. וְאִם עֶבֶר וְנִשְׂאָה, וְהָיָה לָהּ בָנִים מִמֶּנּוּ לֹא תֵצֵא; וְאִם לֹא הָיָה לָהּ בָנִים, תֵּצֵא.

יג. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, שֶׁנִּבְּוֶכָה הָעִיר עָלֶיהָ וְעַל זֶה הַנִּטְעָן יוֹם וּמִחְצָה אוּ יוֹתֵר, וְאָמְרוּ פְּלוּנִי זָנָה עִם פְּלוּנִית, וְלֹא פֶסֶק הַקּוֹל וְהוּא, שְׁלֹא הָיָה לָהּ אוּ לוֹ אוֹיְבִים שֶׁמַּעֲבִירִין הַקּוֹל. אֲבָל אִם לֹא הִיְתָה שָׁם רְנָה לְדָבָר זֶה בָּעִיר, אוּ שֶׁפֶסֶק הַקּוֹל שְׁלֹא מִחֲמַת יִרְאָה אִם נִשְׂאָה לְנִטְעָן לֹא תֵצֵא, אִף עַל פִּי שְׂאִין לָהּ בָנִים; אִפְלוּ בָּא עַד אֶחָד שְׁזִנָּת עִמּוֹ, לֹא תֵצֵא.

יד. מִי שֶׁהוֹצִיאָה בַּעֲלָהּ בְּעֵדֵי דְבַר מְכַעֵר, וְנִשְׂאָה לְאַחֵר וְגִרְשָׁה הָרִי זֶה אֲסוּרָה לְהִנְשָׂא לְנִטְעָן שֶׁיִּצְאָה מִתַּחַת בַּעֲלָהּ בְּגִלּוֹ; וְאִם נִשְׂאָה לֹא תֵצֵא, אִף עַל פִּי שְׂאִין לָהּ בָנִים.

טו. כָּל אִשָּׁה שָׁבְאוּ שְׁנֵי עֲדִים, וְהָעִידוּ שְׁזָנְתָ עִם זֶה כְּשֶׁהִיְתָה תַּחַת בַּעֲלָהּ הָרֹאשׁוֹן הָרִי זֶה תֵּצֵא מִזֶּה, וְאַף עַל פִּי שֵׁישׁ לָהּ מִמֶּנּוּ כַּמָּה בָּנִים. וְכָל שְׂאֵמֶרְנוּ תֵּצֵא, תֵּצֵא בְּלֹא כְּתָבָהּ.

הַלְבוֹת סוּטָה פֶּרֶק ג

א. כִּיצַד סֵדֶר הַשְּׁקָאָת סוּטָה: הַבַּעַל בָּא לְבֵית דִּין שְׁבַעִירוּ, וְאוֹמֵר לָהֶן, אֲשֶׁתִּי זֶה קָנֵאתִי לָהּ בַּפְּנֵי פְלוֹנִי וּפְלוֹנִי שְׁלֹא תִסְתֵּר עִם פְּלוֹנִי, וְנִסְתָּרָה עִמּוֹ, וְאֵלּוּ עֲדֵי, וְהָרִי הִיא אוֹמֶרֶת שֶׁהִיא טְהוֹרָה, וְאֲנִי רוֹצֶה לְהַשְׁקוֹתָהּ לְבִדּוֹק הַדָּבָר. וּבֵית דִּין שׁוֹמְעִין דְּבָרֵי הָעֲדִים, וּמוֹסְרִין לוֹ שְׁנֵי תַלְמִידֵי חֲכָמִים לְשֹׁמְרוֹ שְׂמָא יָבוֹא עָלֶיהָ קֹדֶם שְׁתִּיָּהּ, שֶׁהָרִי נֶאֱסָרָה עָלָיו עַד שֶׁתִּשְׁתֶּה; וּמִשְׁלַחִין אוֹתוֹ לִירוּשָׁלַיִם, שָׂאִין מִשְׁקִין אֶת הַסּוּטָה אֲלֵא בֵּית דִּין הַגָּדוֹל שֶׁלִּשְׁבַעִים זִקְנִים בַּמִּקְדָּשׁ.

ב. הִגִּיעוּ לִירוּשָׁלַיִם, בֵּית דִּין הַגָּדוֹל מוֹשִׁיבִין אוֹתָהּ בִּינְיָהֶן, וּמֵאִימִין עָלֶיהָ שְׁלֹא בַּפְּנֵי בַּעֲלָהּ, וּמִפְּחִידִין אוֹתָהּ פַּחַד גָּדוֹל שְׁלֹא תִשְׁתֶּה. וְאוֹמְרִין לָהּ, בְּתִי, הֲרֵבָה יֵינ עוֹשֶׂה, הֲרֵבָה שְׁחוֹק עוֹשֶׂה, הֲרֵבָה יִלְדוֹת עוֹשֶׂה, הֲרֵבָה שְׁכָנִים הֲרָעִים עוֹשִׂים: אֵל תִּגְרָמִי לִשְׁם הַגָּדוֹל שֶׁנִּכְתַּב בְּקִדְשָׁהּ, שִׁימָחָה עַל הַמַּיִם.

ג. וְאוֹמְרִין לָהּ, בְּתִי, הֲרֵבָה קָדְמוֹךְ וְנִשְׁטָפוּ, וְאֲנָשִׁים גְּדוֹלִים וִיקִירִים תִּקַּף יִצְרָן עָלֶיהֶן וְנִכְשְׁלוּ; וּמִגִּידִין לָהּ מַעֲשֵׂה יְהוּדָה וְתִמָּר כָּלְתוּ, וּמַעֲשֵׂה רֹאוּבֵן בְּפִילָגֶשׁ אֲבִיו עַל פֶּשְׁטוֹ, וּמַעֲשֵׂה אֲמִנוֹן וְאָחוֹתוֹ, כְּדִי לְהַקֵּל עָלֶיהָ עַד שֶׁתּוֹדָה. אִם אָמְרָה הֵינְךָ נְטִמָּאתִי, אוֹ אֵינִי שׁוֹתָה יוֹצֵאָה בְּלֹא כְּתָבָהּ, וְהוֹלַכְתָּ לָהּ.

ד. עֲמָדָה בְּדִבּוּרָה שֶׁהִיא טְהוֹרָה מְבִיאִין אוֹתָהּ לְשַׁעַר מִזְרָחִי שְׁלַעֲזָרָה, שֶׁהוּא כְּנֶגֶד קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים; וּמַעֲלִין אוֹתָהּ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, וּמִקִּיפִין בָּהּ, כְּדִי לִיגָעָהּ, עַד שֶׁתִּקְצַר נִפְשָׁהּ אוֹלִי תּוֹדָה. אִם עֲמָדָה בְּדִבּוּרָה, מְבִיאִין אוֹתָהּ כְּנֶגֶד שַׁעַר הַמִּזְרָח מִבְּחוּץ, וּמַעֲמִידִין אוֹתָהּ שָׁם.

ה. הִיְתָה מִתְכַּסֶּה בְּלִבָּנִים, מְכַסֶּה בְּשַׁחוּרִין; וְאִם הָיוּ הַשַּׁחוּרִין נָאִין לָהּ, מִתְכַּסֶּה בְּבָגְדִים שָׂאִין לָהּ בָּהֶן נוֹאִי. וּמִסִּירִין כָּל חָלִי כֶּסֶף וְזָהָב שֶׁעָלֶיהָ. וּמִקְבָּצִין עָלֶיהָ קְבוּץ גָּדוֹל שֶׁלִּנְשִׁים, שְׁכָל הַנָּשִׁים הַנִּמְצָאוֹת שָׁם חִיבוֹת לְרֹאוֹתָהּ, שֶׁנֶּאֱמַר "וְנוֹסְרוּ כָּל-הַנָּשִׁים . . ." (יחזקאל כג, מח); וְכָל אִישׁ שִׁיחַפֵּץ לָבוֹא וּלְרֹאוֹתָהּ, יָבוֹא וִירָאָהּ. וְהִיא עוֹמֶדֶת בִּינְיָהֶן, בְּלֹא רָדִיד וְלֹא מְטַפַּחַת, אֲלֵא בְּבִגְדֶיהָ וּכְפָח שֶׁעַל רֹאשָׁהּ, כְּמוֹ שֶׁהָאִשָּׁה בְּתוֹךְ בֵּיתָהּ. וְאִין מְנִיחִין שָׁם, לֹא עֲבָדִיָּה וְלֹא שְׁפָחוֹתֶיהָ, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מְכַרֶּת אוֹתָהּ, וְדַעֲתָהּ מִתִּישְׁבֶּת בָּהֶן.

ו. וְאַחֵר כֶּךָ מְשַׁבִּיעָה הַכּוֹהֵן בְּלִשׁוֹן שֶׁהִיא מְכַרֶּת, וּמוֹדִיעָה בְּלִשׁוֹנָה שְׁלֹא גָרָם לָהּ אֲלֵא קִנּוּי וְסִתְרָה שֶׁקָּנֵא לָהּ בַּעֲלָהּ וְנִסְתָּרָה; וְאוֹמֵר לָהּ בְּלִשׁוֹן שֶׁהִיא מְכַרֶּת "אִם-לֹא שָׁכַב אִישׁ אִתְּךָ, וְאִם-לֹא שְׁטִית טִמְאָה, תַּחַת אִישׁךָ הַנָּקִי, מִמֵּי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה. וְאַתָּה, כִּי שְׁטִית תַּחַת אִישׁךָ וְכִי נְטִמָּאת; וְיִתֵּן אִישׁ בֶּךָ אֶת-שְׁכָבְתוֹ, מִבְּלַעֲדֵי אִישׁךָ. . . יִתֵּן ה' אוֹתְךָ לְאֵלֶּה וּלְשִׁבְעָה בְּתוֹךְ עֵמֶךָ בְּתַת ה' אֶת-יֶרֶכְךָ נִפְלֹת, וְאֶת-בִּטְנְךָ צָבָה. וְכֹאֵו הַמַּיִם הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה, בְּמַעֲיֶיךָ, לְצַבּוֹת בֶּטֶן, וּלְנִפְל יֶרֶךְ"

(במדבר ה, יט-כב); והיא אומרת "אמן אמן" (במדבר ה, כב), בלשון שהיא מפרת. ומודיעה שהבטן תלקה תחלה והירך בסוף, כדי שלא להוציא לעז על המים.

ז. ואחר כך מביא מגלה שלעז טהור, כמו ספר תורה, וכותב עליה בלשון הקדש בדיו שאין בו קלקנתוס, לשמה שלאשה כמו הגט; כותב כל הדברים שהשביע אותה בהם, אות באות ומלה במלה, וכותב את השם ככתבו, ואינו כותב אמן אמן.

ח. ואחר כך מביא כלי חרס שלא נעשה בו מלאכה מעולם, ולא יראה בכלי בולה מארך הזמן; ואם החזירו לכבשן עד שנתחדש, כשר. ונותן לתוכו חצי לוג מים מן הכיור, ובחצי לוג שהיה במקדש היה מודדו; ונכנס בו, להיכל. ומקום היה שם אמה על אמה לימין הנכנס, ובו טבלה שלשיש וטבעת קבועה בה; מגביה הטבלה, ולוקח עפר מקרקע המשכן, ונותנו על פני המים, כדי שיראה על פני המים. ונותן לתוכן דבר מר, כגון לענה וכיוצא בה, שנאמר "מי המרים" (במדבר ה, יח; במדבר ה, כג; במדבר ה, כד). ומוחק לתוכן המגלה, לשמה; וימחק יפה יפה, עד שלא ישאר במגלה רשם הנפר.

ט. ואחר כך כוהן אחר בא אליה, מבוהני העזרה, ואוחז בבגדיה מכנגד פניה, וקורע עד שהוא מגלה את לבה; ומגלה שערה, וסותר מחלפות ראשה כדי לנולה. ומביא חבל מצרי, כדי להזכירה מעשה מצרים שעשת, ואם לא מצאו מצרי, מביא חבל מכל מקום; וקושרו למעלה מדדיה, כדי שלא יפלו הבגדים ונמצאת ערמה, שהרי נקרעו.

י. ואחר כך מביא עשרון קמח שעורים משלבצל, ונותנו בקפיפה מצרית, והחבל והקפיפה, באין משירי הלשפה; ונותנו על ידיה, כדי ליגעה. ואחר כך לוקח המנחה מן הקפיפה, ונותנה לכלי שרת, ואינו נותן עליה שמן, ולא לבונה; ואם נתן לוקח על השמן בפני עצמו ועל הלבונה בפני עצמה, שנאמר "לא-יצק עליו שמן, ולא-יתן עליו לבנה" (במדבר ה, טו). ובכל הזמן שפורע ראשה, ונותן העשרון על ידיה יהיו המים בכלי ביד הכוהן, ויראה אותה את המים: שנאמר "וביד הכהן יהיו, מי המרים המארים" (במדבר ה, יח).

יא. ואחר כך, משקה אותה. ואחר שתשתה, לוקח כלי השרת שבו המנחה ונותנו על ידיה, וכוהן מניח ידו תחתיה, ומניפה במזרח כשאר כל התנופות, מוליך ומביא ומעלה ומוריד; ואחר שמניף, מגיש המנחה לקרן דרומית מערבית שלמזבח, כשאר מנחות שליחיד. וקומץ, ומקטיר הקמץ; והשאר, נאכל לכוהנים.

יב. אם טהורה היא יוצאה והולכת לה, והרי היא מתרת לבעלה. ואם טמאה היא מיד פניה מוריקות, ועיניה בולטות, והיא מתמלאה גידין גידין. והן אומרים, הוציאוה הוציאוה, שלא תפרס נדה, והנדות מטמאות עזרת נשים; והן מוציאים אותה מעזרת הנשים, שהיא עומדת בה. ובטנה צבה בתחלה, ואחר כך תפל ירכה ותמות.

יג. באותה השעה שתמות היא, ימות הנואף שהשקה על ידו בכל מקום שהוא; ויארע לו מארעות שארעו לה, "לצבות בטן, ולנפל ירך" (במדבר ה, כב). וכל הדברים האלו, בשלא חטא

הבעל מעולם ; אבל אם בעל בעילה שלאסור אין המים בודקין את אשתו, כמו שבארנו.

יד. ואם עבר והשקה את אשתו הרי זה מוסיף על חטאתו פשע, שגורם לשם המפרש שימחה במים לבטלה ; ומוציא לעז על מי סוטה שאשתו אומרת לאחרות שזנת, ולא בדיקו בה, והיא לא תדע, שמעשי הבעל גרמו. לפיכך משרבו המנאפים בגלוי בבית שני, בטלו הסנהדרין את מי המרים, וסמכו על הכתוב בקבלה, "לא-אפקוד על-בנותיכם כי תזנינה, ועל-כלותיכם כי תנאפנה" (הושע ד, יד).

טו. סוטה שהיה לה זכות תלמוד תורה אף על פי שאינה מצוה על תלמוד תורה הרי זו תולה לה, ואינה מתה לשעתה ; אלא נמקת והולכת, וחלאים כבדים באין עליה עד שתמות אחר שנה או שנים או שלוש, לפי זכותה והיא מתה בצבית בטן, ובנפילת אברין.

טז. סוטה ששתת מי המרים, ולא מתה מיד הרי היא מתרת לבעלה, ואפלו היה כוהן ; ואף על פי שהתחילו החלאים לבוא עליה, וחלו שאר אבריה, הואיל ולא צבתה בטנה ולא התחיל ירכה לנפל, הרי זו מתרת. אבל משהתחיל בטנה לצפות, וירכה לנפל הרי זו אסורה ודאית.

יז. סוטה ששתת, והיתה טהורה הרי זו מתחזקת, ופניה מזהירות ; ואם היה בה חלי, יסור. ותתעבר, ותלד זכר : ואם היה דרכה לילד בקשי, תלד במהרה ; היה דרכה לילד נקבות, תלד זכרים.

יח. באו עדי טמאה אחר ששתת הרי זו תצא בלא כתבה, ואסורה לבעלה, ואפלו לא ארע לה דבר מדברים האלו : מפני שאין המים בודקין, אלא מי שאין לה עדים שמודיעין זנותה ; ועוד, שמא בעלה אינו מנקה מעוון ולפיכך לא בדיקו המים את אשתו. אבל אם בא עד אחד, והעיד שהיא טמאה הרי זו תשב תחת בעלה, שהרי שתת.

יט. אשה שזנת באנס, או בשגגה, או שבא עליה זה שקנא לה עמו דרך אברין אין המים בודקין אותה : שנאמר "והיא לא נתפשה" (במדבר ה, יג), פרט לאנוסה שהרי נתפסה בחזקה ; "ותמעל מעל באישה" (במדבר ה, כז), פרט לשוגגת ; "ושכב איש אתה, שכבת-זרע" (במדבר ה, יג), פרט לבא עליה דרך אברין.